

uden i Forvejen at være gennemset af flere ministerielle Instanser i Danmark og altsaa havde et officielt Præg, fandt Regeringen, at den skyldte den danske Almenhed en Redegørelse og udsendte da den nævnte Erklæring.

Havde denne nu lydt paa, at alt, hvad der i den nævnte Artikel i „Preussische Jahrbücher“ var skrevet om den danske Opfattelse af vor politiske Stilling til vor sydlige Nabo og særlig af de Forpligtelser, vi have paadraget os ved de statsretlige Afgørelser siden Wienerfreden 1864, var i Overensstemmelse med de i den danske Regering herskende Anskuelser, men at alt andet i Artiklen udelukkende stod for Forfatterens egen Regning, saa vilde Erklæringen rimeligvis være blevet accepteret fra alle Sider, og Sagen dermed være afgjort for Regeringens Vedkommende.

Ulykkeligvis var Erklæringen imidlertid saa ubestemt affattet, at det lodes uvist, om de „Hovedpunkter“, der blev sagt at være i Overensstemmelse med de i den danske Regering herskende Anskuelser, fandtes i den Del af Artiklen, som angik det politiske Forhold mellem den danske Stat og det tyske Rige, eller i den anden Del, hvis Indhold det — trods al den Sympati, vi nære for vore Folkefrænder hinsides Statsgrænsen — ikke vil være rigtigt at diskutere her i Rigsdagen, da det drejer sig om Forholdet mellem en fremmed Magt og dens egne Undersaatter.

Denne Uklarhed i Affattelsen af Regeringens Erklæring satte, som det vil mindes, adskilligt ondt Blod og fremkaldte et stærkt Røre, hvis Dønninger længe varede ved, især i Dagspressen. Det turde derfor have været mest betimeligt og hensynfuldt mod Almenheden, om den højtærede Udenrigsminister ikke, i hvert Fald med sin gode Villie, var vendt tilbage til denne Sag, da han, som det forekommer mig, ikke var helt uden Skyld i det stærke Røre, den havde vakt.

Des mere maatte det da overraske, at den Mand, der i Mellemtiden var bleven udpeget som Artiklens Forfatter — Generaldirektør Rubin — den 22. December i Fjor paa Udenrigsministeriets Indstilling blev dekoreret med Dannebrogordenens Kommandørkors af 1ste Grad.

Der har utvivlsomt foreligget andre gode Grunde for Udenrigsministeriet til ved Lejlighed at udvirke en saadan kongelig Naadesbevisning for den dygtige Embedsmand, men efter hvad der var gaaet umiddelbart forud, turde der dog have

været Anledning for den højtærede Minister til at være forsigtig med Valget af Tidspunktet for denne Udmærkelse. Og end mere forundret maatte man blive ved i en offentlig Udtalelse fra Ministeren at se det anført som en medvirkende Grund til den skete Indstilling: „at der mod Generaldirektør Rubin er blevet fremsat krænkende og ærerørige Angreb som Følge af den Artikel, han har skrevet i „Preussische Jahrbücher“: „Deutschland, Nordschleswig und Dänemark“, uagtet Artiklen i sine Hovedpunkter er i Overensstemmelse med de i den danske Regering herskende Anskuelser.“

Nu skal det ingenlunde nægtes, at der i Angrebene paa Generaldirektør Rubin havde været adskilligt, der skød langt over Maalet, og hvorved han med Grund kunde føle sig krænket, men det havde dog sikkert været klogere, om Regeringen havde ventet med denne Udmærkelse til et andet Tidspunkt i Stedet for at udæske Kritikken mod Generaldirektør Rubin paa ny og oven i Købet gentage den tidligere Erklæring netop i den uheldige Form, der allerede første Gang havde vakt saa stor Bevægelse. Der foreligger da ogsaa saa mange Vidnesbyrd om den uheldige Virkning af dette Skridt, at den højtærede Minister umulig kan være blind for dets Rækkevidde.

Værst af alle Virkningerne er dog det blevet, at disse Tildragelser — Regeringens hele Forhold til den Rubinske Artikel — have styrket Formodningerne om en saakaldet „tyskvenlig Kurs“ i den nuværende Regerings Ledelse af den ydre Politik — om en Heldning mod vor sydlige Nabomagt paa Omraader, hvor det ikke skønnes nødvendigt end sige gavnligt for os. Og nogle have ment at maatte sætte disse Foreteelser i Forbindelse med videregaaende Hensigter hos vor Regering om i en kritisk Tid at opgive den ligelige upartiske Neutralitet udadtil og knytte Danmarks Skæbne fast til Tyskland.

Det skal nu straks indrømmes, at det i og for sig ikke er berettiget alene af de Foreteelser, jeg her har fremdraget, at slutte til saadanne skjulte Formaal i den nuværende Regerings Udenrigspolitik. Der behøver ikke i det, jeg her har nævnt, at ligge andet end Villien hos Regeringen til at skabe et fuldt korrekt og loyalt Naboforhold til det tyske Rige — en Villie, som mange ganske vist mene her har givet sig et uheldigt Udslag, men som enhver dansk Regering, der vil handle i Overensstemmelse med det danske Folks Ønsker,